

Иван Вазов
Бъдни вечер

Мисълта ме пак повръща
на Амбарица в полите,
на незлобието в дните:
виждам се във нашта къща.

Зима. Вятър пей в комина.
В къщи – майка ми, баща ми –
как са живи в паметта ми!
Утре Нова е година.

Във огнището главните
праскат, ярко пламенят.
Бъдни вечер е. Светлеят
и лицата, и душите.

Бъдни вечер! Час без грижи,
час на радост и утеха,
на поезъа в бедни хижи
и под богаташка стреха.

Веч трапезата от баба
със тамян е прикадена
вощеница в къщи лена
свети, бодната във хляба.

Миг тържествен, свят. Баща ми
измълви „Ядят убози“ –
всички кръстим се. Но в този
час е другаде ума ми.

Мисля моята премяна,
мисля новите обувки –
колко радостни целувки
ще им давам аз зарана!

Фесчето, кат мак червено,
утре – пръв път над челото!
Сетренцето изкроено
на баща ми от палтото.

Тръпне млада ми душица,

от блаженството огряна...
До зида стои опряна
дряновата сурковица.

Тази нощ – по суроваки.
Както в прежните години:
ще мерат ръце някои
и съседи, и роднини

и щастлив, с душа засмяна,
дребните пари ще крия
във кесийката басмяна,
дето майка ми уши я.

Лягам си. Но от очите
бяга сън. Сърцето цяло
в нетърпение затрептяло
за минутите честити.

Как нощта отива мудро!
Вратня нийде се не чука.
А кандилото, сѐ будно,
пред иконата блещука.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5118>]